

Rapport

Datum: 29 juli 2005

Rapportnummer: 2005/228

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Limburg-Zuid op 23 mei 2002 pas na lang aandringen van verzoeker heeft ingestemd met het verlenen van ondersteuning ter voorkoming van verdere escalatie toen verzoeker spullen ging ophalen uit het nieuwe appartement van zijn dochter.

Ook klaagt verzoeker erover dat een ambtenaar van het Bureau Interne Zaken van het regionale politiekorps Limburg-Zuid in de periode van 23 mei tot 12 juni 2002 heeft geweigerd om verzoekers aangifte van het doen van valse aangifte op te nemen.

Verder klaagt verzoeker erover dat de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Zuid eerdergenoemde klacht over de weigering om verzoekers aangifte op te nemen op 18 maart 2004 heeft afgedaan op grond van ontoereikend onderzoek, nu de door verzoeker tijdens het klachtonderzoek genoemde getuigen niet zijn gehoord.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker - de heer X - en zijn dochter Y zijn beiden werkzaam bij het regionale politiekorps Limburg-Zuid. Begin 2001 hebben verzoekers dochter en haar partner Z een nieuwbouwappartement gekocht van aannemer Q. In het voorjaar van 2002 waren er problemen rond de geplande oplevering van het appartement.

Op 23 mei 2002 gingen verzoeker, zijn dochter en haar partner rond 10.00 uur 's ochtends in afwachting van de oplevering alvast werkzaamheden verrichten in het appartement. Er vond toen een confrontatie plaats tussen verzoeker, zijn dochter en haar partner enerzijds en de aannemer, diens ouders en hun vriend P. anderzijds over de oplevering van het appartement. 's Middags waren dezelfde personen rond 14.00 uur weer betrokken bij een confrontatie over de oplevering van het appartement. Aangezien verzoeker zich op een gegeven moment bedreigd voelde door de aannemer en de heer P., is hij bij het appartement vandaan gevlucht. Hij heeft hierop de inspecteur van dienst van de basiseenheid Sittard, de heer K., gebeld met het verzoek om politieambtenaren ter plaatse te sturen. De heer K. deelde verzoeker echter mee dat hij niemand ter plaatse zou sturen maar dat verzoeker naar het politiebureau in Sittard moest komen.

2. Nog diezelfde middag hebben verzoeker, zijn dochter en haar partner op het politiebureau in Sittard aangifte gedaan wegens bedreiging. De aangifte van verzoeker was gericht tegen de aannemer en tegen de heer P., de aangifte van zijn dochter was gericht tegen de aannemer, en de aangifte van haar partner was zowel tegen de aannemer als tegen diens vader gericht.

Aannemer Q heeft op zijn beurt aangifte van bedreiging gedaan tegen verzoeker.

3. Omdat zowel verzoeker als zijn dochter werkzaam zijn bij de politie en het niet wenselijk werd geacht dat het onderzoek naar aanleiding van de op 23 mei 2002 gedane aangiftes door hun naaste collega's zou worden uitgevoerd, is na deze datum het bureau interne zaken (verder: BIZ) van het regionale politiekorps Limburg-Zuid belast met het onderzoek naar de zaak.

4. Medewerker V. van BIZ heeft op 30 mei 2002 de vader van aannemer Q gehoord als verdachte van bedreiging. Bij die gelegenheid heeft de vader van Q op zijn beurt aangifte gedaan tegen verzoeker, diens dochter en haar partner. Op dezelfde dag heeft de chef van BIZ, politieambtenaar D., de moeder van Q als getuige gehoord.

In een door hen op 4 juni 2002 opgemaakt proces-verbaal hebben D. en V. verklaard dat zij - in afwachting van een beslissing over strafrechtelijke vervolging en het verdere verloop van het onderzoek - vooralsnog hebben afgezien van het horen van de heer P. omdat zij, gezien eerdere ervaringen met hem, vreesden voor een mogelijke escalatie. De zaak is hierop ingestuurd naar het arrondissementsparket te Maastricht.

5. Op 12 juni 2002 heeft verzoeker aangifte gedaan tegen aannemer Q wegens het doen van valse aangifte van bedreiging tegen hem. De aangifte is opgenomen door de chef van basiseenheid Sittard, de heer R., en door BIZ nagestuurd aan het arrondissementsparket te Maastricht.

6. Op 18 juli 2002 stuurde de plaatsvervangend hoofdofficier van justitie te Maastricht een brief aan verzoeker, diens dochter, haar partner, de aannemer en diens vader. In deze brief werd hun meegedeeld dat naar aanleiding van de over en weer gedane aangiftes tegen geen van de betrokkenen (verdere) strafvervolging zou worden ingesteld. De reden hiervoor was gelegen in het feit dat het wettig en overtuigend bewijs niet of slechts met grote inspanning te leveren zou zijn. Bovendien leerde de ervaring dat als mensen een hoogoplopend geschil met elkaar hebben over een civiele kwestie, strafvervolging van één of meerderen van hen het geschil alleen maar zou laten escaleren, aldus de plaatsvervangend hoofdofficier van justitie.

7. Verzoeker heeft op 31 juli 2002 een klaagschrift ingediend bij het gerechtshof te 'sHertogenbosch tegen de beslissing van de plaatsvervangend hoofdofficier van justitie om zijn tegen de aannemer en de heer P. gedane aangiftes te seponeren. In zijn klaagschrift gaf verzoeker aan van mening te zijn dat de sepotbeslissing was gebaseerd op onzorgvuldig en onvolledig onderzoek van BIZ. Zo was de heer P. bijvoorbeeld in het geheel niet gehoord, aldus verzoeker.

8. Bij brief van 12 februari 2003 heeft verzoeker bij de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Zuid een klacht ingediend over - kort gezegd - de gang van zaken op

en na 23 mei 2002.

9. Het gerechtshof te 's-Hertogenbosch heeft bij beschikking van 19 maart 2003 het door verzoeker ingediende beklag afgewezen omdat onvoldoende wettig en overtuigend bewijs van één of meer strafbare feiten aanwezig werd geacht om de vervolging van de beklagden te bevelen. Niet verwacht mocht worden dat verder onderzoek nader bewijs zou opleveren, zo oordeelde het gerechtshof. Hierbij merkte het gerechtshof nog op het bijzonder ongelukkig te achten dat beklagde P. destijds niet was gehoord. Het gerechtshof verwachtte echter niet dat het alsnog horen van de heer P. nader bewijs zou opleveren.

10. Op 20 maart 2003 verzocht verzoeker de Nationale ombudsman een onderzoek in te stellen naar zijn klacht over de politie. Zijn klacht van 12 februari 2003 was op dat moment nog niet door de korpsbeheerder afgehandeld.

11. Nadat het regionale politiekorps Limburg-Zuid een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman desgevraagd had laten weten verzoekers klacht alsnog op korte termijn te zullen afhandelen, heeft de Nationale ombudsman verzoeker bij brief van 9 september 2003 laten weten vooralsnog geen onderzoek in te stellen naar diens klacht.

12. Uiteindelijk heeft de korpsbeheerder verzoeker bij brief van 18 maart 2004 in kennis gesteld van zijn oordeel over de klacht. Conform het advies dat de klachtencommissie van het regionale politiekorps Limburg-Zuid op 11 maart 2004 aan hem had uitgebracht, achtte de korpsbeheerder verzoekers klacht deels gegrond en deels niet gegrond, terwijl voor het overige geen oordeel werd gegeven. Verder bood de korpsbeheerder verzoeker zijn excuses aan voor het feit dat de afhandeling van de klacht te lang had geduurd.

13. Aangezien verzoeker van mening was dat de korpsbeheerder de klacht in zijn geheel gegrond had moeten verklaren, wendde hij zich opnieuw tot de Nationale ombudsman.

I. Ten aanzien van het pas na lang aandringen verlenen van ondersteuning

Bevindingen

1. Nadat verzoeker op 23 mei 2002 's middags aangifte van bedreiging had gedaan tegen aannemer Q en de heer P., wilde hij nog wat gereedschap ophalen uit het nieuwe appartement van zijn dochter. Omdat hij vreesde voor verdere escalatie van de situatie, vroeg hij inspecteur van dienst K. of enkele collega's hem konden begeleiden naar het appartement. Verzoeker klaagt er in dit verband over dat K. pas na lang aandringen van verzoeker heeft ingestemd met het verlenen van ondersteuning ter voorkoming van verdere escalatie. Hij is van mening dat K. door zijn aanvankelijke weigering heeft nagelaten om hulp te verlenen aan iemand die dat behoefde, en zich hiermee heeft onttrokken aan zijn verplichtingen als inspecteur van dienst.

2. In het advies van de klachtencommissie van 11 maart 2004 staat ten aanzien van dit klachtonderdeel het volgende vermeld:

"Door klager is gesteld dat hij lang heeft moeten aandringen om politiebegeleiding te krijgen voor het ophalen van zijn spullen in het appartement van zijn dochter. Bedoelde begeleiding was naar zijn mening nodig omdat hij vreesde voor een nieuwe escalatie met aannemer Q. Naar zijn mening had de dienstdoende inspecteur van dienst K. na zijn aanvankelijke weigering uiteindelijk ingestemd met bedoelde begeleiding. Door K. wordt echter ontkend dat hij hiervoor toestemming heeft gegeven. Bij het door de commissie ingestelde aanvullend onderzoek in dezen heeft zij niet kunnen vaststellen welke leidinggevende de opdracht tot bedoelde begeleiding heeft gegeven. Zij is van mening dat het verzoek om politieassistentie van klager, ter voorkoming van problemen met bedoelde aannemer, door de betrokken inspecteur van dienst gehonoreerd had dienen te worden. Het gaat haar echter te ver om de andere afweging, die bedoelde inspecteur van dienst in dezen heeft gemaakt, als een onbehoorlijk optreden aan te merken."

3. De korpsbeheerder heeft in zijn reactie op de klacht verwezen naar bovenvermeld advies van de klachtencommissie. Aangezien er sindsdien geen nieuwe feiten of omstandigheden bekend waren geworden, handhaafde de korpsbeheerder zijn eerdere beslissing van 18 maart 2004 om het optreden van politieambtenaar K. op dit punt als niet onbehoorlijk te kwalificeren.

4. In reactie op de klacht heeft politieambtenaar K. tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman laten weten dat hij destijds op geen enkel moment toestemming heeft gegeven om ondersteuning te verlenen aan verzoeker. Bij zijn beslissing had hij destijds alle belangen laten meewegen, dus ook die van verzoeker, aldus K. In zijn reactie verwees K. verder naar de rapportages die hij eerder ten behoeve van het intern klachtonderzoek heeft opgesteld.

In zijn rapportage van 21 juli 2003 heeft K. vermeld dat verzoeker hem op 23 mei 2002 's middags telefonisch had verteld dat het appartement, hoewel het al eerder opgeleverd had moeten worden, nog steeds niet was opgeleverd. Dit zou volgens verzoeker aan de aannemer te wijten zijn geweest. Ook had verzoeker meegedeeld dat de aannemer hem de toegang tot het appartement had ontzegd. Toen verzoeker vlak na zijn aankomst op het politiebureau had gevraagd om politieassistentie bij het ophalen van gereedschap uit het appartement had hij dit dan ook geweigerd omdat hem niet duidelijk was of het verzoeker was toegestaan het in aanbouw zijnde appartement te betreden. Ook was niet duidelijk wie rechthebbende was van het op te halen gereedschap, aldus K.

5. Tijdens het intern klachtonderzoek heeft verzoeker in reactie op de rapportage van K. van 21 juli 2003 opgemerkt dat het appartement wettelijk eigendom was van zijn dochter en haar partner en dat K. hem destijds niet heeft uitgelegd waarom hij weigerde politiebegeleiding te geven bij het ophalen van de spullen. Uiteindelijk heeft zijn dochter

geregeld dat er twee politieambtenaren mee zouden gaan naar het appartement, aldus verzoeker, die hieraan toevoegde dat het best zou kunnen dat de toestemming uiteindelijk door iemand anders dan K. was verleend. Volgens verzoeker had K. eerst moeten nagaan of verzoeker het appartement mocht betreden voor hij een beslissing nam. Verder had K. hem niet meegedeeld dat niet kon worden vastgesteld wie de eigenaar was van het op te halen gereedschap.

6. Op 23 mei 2002 zijn de over en weer gedane aangiftes opgenomen door politieambtenaren Ko. en Sc. In het kader van het intern klachtonderzoek heeft Sc. op 18 september 2003 verklaard zich te kunnen herinneren dat verzoeker destijds aan inspecteur van dienst K. heeft gevraagd of er een patrouille mee kon gaan naar het appartement om gereedschap op te halen, maar dat K. dit had geweigerd.

Ko. heeft in het kader van het intern klachtonderzoek op 18 september 2003 verklaard dat hij, Sc., verzoeker, diens dochter, haar vriend en K. destijds na het opnemen van de aangiftes nog bij elkaar hadden gezeten om de zaak nog even door te nemen. Verzoeker had K. toen gevraagd om een auto mee te sturen naar het appartement omdat hij wat gereedschap wilde ophalen en hij een eventuele escalatie wilde voorkomen. K. had geantwoord dit niet nodig te vinden omdat verzoeker zelf zijn gereedschap kon ophalen, aldus Ko.

7. Verzoekers dochter Y heeft op 2 oktober 2003 in het kader van het intern klachtonderzoek verklaard dat zij, haar vader en haar partner op 23 mei 2002 aangifte hebben gedaan op het politiebureau in Sittard. Op een gegeven moment had haar vader in de hal van het politiebureau aan K. gevraagd of twee politieambtenaren mee konden gaan naar het appartement om gereedschap en andere spullen op te halen. Hierop ontstond een discussie tussen verzoeker en K. De discussie ging op een gegeven moment niet meer over het ophalen van de spullen maar over het eigendomsrecht van het appartement. Omdat ze dit een zinloze discussie vond, heeft zij het gesprek met K. overgenomen van haar vader, die hierop wegliep. Voor zover zij zich kon herinneren, had K. niet geantwoord op haar verzoek om politieassistentie maar was hij weggelopen, aldus Y. Verder verklaarde zij dat na ongeveer tien à vijftien minuten twee collega's naar hun toe kwamen die zeiden dat ze mee zouden gaan naar het appartement. Direct hierna waren zij met die twee collega's weggegaan.

De heer Z - de partner van verzoekers dochter Y - heeft in het kader van de interne klachtbehandeling op 2 oktober 2003 een verklaring afgelegd waarin hij de lezing van Y op dit punt bevestigt.

Beoordeling

8. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden.

9. In deze zaak hadden de betrokkenen - in verband met een al langer bestaand civiel geschil dat eerder die dag was geëscaleerd - zojuist over en weer aangifte gedaan wegens bedreiging. Nadat zij op het politiebureau aangifte hadden gedaan wilden verzoeker, zijn dochter Y en haar partner Z enkele spullen, waaronder gereedschap, ophalen uit het nog niet opgeleverde appartement van Y en Z. Omdat zij wilden voorkomen dat de situatie bij het appartement weer zou escaleren, vroegen zij inspecteur van dienst K. om twee politieambtenaren - in het kader van hulpverlening - ter ondersteuning met hen mee te laten gaan. K. heeft dit geweigerd omdat hij - kort gezegd - van mening was dat het een civiel geschil betrof waarbij het hem niet duidelijk was wie in zijn recht stond.

Hoewel K. hiervoor geen toestemming had verleend, zijn uiteindelijk toch twee politieambtenaren met verzoeker, Y en Z meegegaan naar het appartement om de spullen op te halen. Het is niet duidelijk geworden welke politieambtenaar hiervoor toestemming heeft verleend.

10. Inspecteur van dienst K. kan worden nagegeven dat sprake was van een civiel geschil waarbij tussen betrokkenen verschil van mening bestond over het recht van toegang tot het appartement, terwijl volgens hem ook niet op voorhand duidelijk was wie eigenaar was van het gereedschap dat verzoeker Y en Z wilden ophalen uit het appartement. Hoe dit ook zij, het ophalen van gereedschap kan ook niet worden beschouwd als een zo dringende aangelegenheid dat daarvoor politiecapaciteit moest worden ingezet. Van een noodzaak tot hulpverlening als bedoeld in artikel 2 Politiewet (zie Achtergrond) is al evenmin gebleken. Daar komt bij dat verzoeker en zijn dochter beide politieambtenaren zijn. Onder die omstandigheden zou de toestemming van K. om twee politieambtenaren met verzoeker, zijn dochter Y en haar partner Z mee te laten gaan in ieder geval de schijn van vooringenomenheid hebben kunnen wekken. Inspecteur van dienst K. heeft dan ook met reden de toestemming tot het verlenen van ondersteuning kunnen weigeren.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van de weigering verzoekers aangifte op te nemen

Bevindingen

1. Ook klaagt verzoeker erover dat de chef van Bureau Interne Zaken (verder: BIZ) van het regionale politiekorps Limburg-Zuid, de heer D., in de periode van 23 mei tot 12 juni 2002 heeft geweigerd om verzoekers aangifte tegen aannemer Q van het doen van valse aangifte van bedreiging op te nemen.

2. Zoals hierboven onder Algemeen staat vermeld, heeft aannemer Q op 23 mei 2002 aangifte van bedreiging gedaan tegen verzoeker. Op 12 juni 2002 heeft verzoeker aangifte gedaan tegen Q wegens het doen van valse aangifte tegen hem. Verzoekers aangifte van 12 juni 2002 is opgenomen door de chef van basiseenheid Sittard, de heer R. In het

proces-verbaal van aangifte staat als verklaring van verzoeker onder meer vermeld dat hij al op 24 mei 2002 bij de politie had aangegeven dat hij aangifte wilde doen van het feit dat er aangifte tegen hem was gedaan terzake een niet gepleegd strafbaar feit.

3. In zijn klachtbrief aan de korpsbeheerder van 12 februari 2003 heeft verzoeker - kort gezegd - het volgende vermeld over het niet opnemen van zijn aangifte door BIZ. Op 23 mei 2002 hoorde hij 's avonds van de partner van zijn dochter dat de door Q tegen hem gedane aangifte van bedreiging ernstiger was dan hem aanvankelijk was meegedeeld. Om die reden was hij de volgende dag weer naar het politiebureau gedaan om aangifte te doen tegen Q. Het opnemen van zijn aangifte door andere collega's dan de medewerkers van BIZ bleek echter niet mogelijk te zijn omdat het registratiesysteem voor wat betreft deze zaak "besloten" was wegens de betrokkenheid van twee politieambtenaren, te weten verzoeker en zijn dochter. Verzoeker heeft vervolgens met plaatsvervangend chef van basiseenheid Sittard A. en politieambtenaar S. afgesproken dat zij BIZ zouden inlichten over het feit dat verzoeker op korte termijn aangifte wilde doen tegen Q. Toen hij na drie weken nog niets had vernomen van BIZ, heeft hij contact opgenomen met medewerker V. van BIZ, die hem meedeelde dat bij BIZ niets bekend was van het verzoek om aangifte op te nemen. Desgevraagd had A. hem hierop meegedeeld dat hij het verzoek wel degelijk aan BIZ had doorgegeven maar dat BIZ de aangifte niet wilde opnemen, omdat zij daartoe geen opdracht hadden gekregen van de hoofdofficier van justitie. Verzoeker heeft hierop navraag gedaan bij de chef van BIZ, D., die liet weten dat BIZ inderdaad niets doet dan na uitdrukkelijke opdracht van de hoofdofficier van justitie, aldus verzoeker. Nadat hij een en ander had meegedeeld aan chef basiseenheid Sittard R., had deze nog dezelfde dag - op 12 juni 2002 - verzoekers aangifte tegen Q opgenomen.

4. In zijn klachtafdoeningsbrief van 18 maart 2004 vermeldde de korpsbeheerder dat hij had besloten de overwegingen van de klachtencommissie van het regionale politiekorps Limburg-Zuid ten aanzien van verzoekers klacht over te nemen. In het advies van de klachtencommissie van 11 maart 2004 staat met betrekking tot dit klachtonderdeel het volgende vermeld:

"Door klager is gesteld dat het Bureau Interne Zaken zijn (tweede) aangifte, terzake van een door Q tegen hem gedane valse aangifte, niet wilde opnemen. Door de coördinatoren uitvoering van zijn basiseenheid, de inspecteurs A. en S., is meegedeeld dat bedoelde aangifte zou worden opgenomen door BIZ. Door inspecteur A. is bevestigd (tegen D.) dat hij op 24 mei 2002 ofwel direct nadien contact had opgenomen met collega D. (BIZ) inzake het opnemen van bedoelde aangifte. Door D. wordt gesteld dat hij eerst op 11 juni 2002 had gehoord van zijn collega V. dat klager bedoelde aangifte had willen doen. Volgens hem was dit voordien niet bij hem en zijn collegae bekend. Naar zijn mening wordt hij hierin gesterkt door het door hem bijgehouden dagjournaal over deze zaak, waarin eerst op 11 juni 2002 een eerste mutatie is opgemaakt over deze aangifte. Tevens blijkt volgens hem uit dit journaal dat hij (D.) diezelfde dag (11 juni 2002) nog contact heeft opgenomen met de chef basiseenheid R., die toen direct deze aangifte heeft opgenomen. De

commissie heeft geen reden om de verklaring van politieambtenaar A. meer aannemelijk te achten dan de verklaring van politieambtenaar D. Gelet op het vorenstaande acht zij zich met betrekking tot de vraag of A. al dan niet op of omstreeks 24 mei 2002 zijn collega D. in kennis heeft gesteld van het verzoek van klager om bedoelde (tweede) aangifte te doen en/of dat BIZ geweigerd zou hebben die aangifte op te nemen, dan ook niet tot oordelen in staat."

5. Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 12 april 2004 vermeld dat hij noodgedwongen inmiddels voor de derde keer bij A., S. en R. had nagevraagd wie er nu de waarheid sprak en wie er had gelogen met betrekking tot de gang van zaken rond het opnemen van zijn aangifte tegen Q. Volgens verzoeker hadden A., S. en R. allen aangegeven dat de waarheid bij hen lag en dat D. loog. A. had diverse keren bevestigd dat hij D. op 24 mei 2002 had meegedeeld dat verzoeker aangifte wilde doen en S. had bevestigd dat hij zeker wist dat A. een en ander die dag aan D. had doorgegeven, aldus verzoeker. Verder schreef verzoeker dat R. had bevestigd dat hij in de veronderstelling verkeerde dat A. onmiddellijk nadat hij hiervan op de hoogte was geraakt, aan D. had doorgegeven dat verzoeker aangifte wilde doen.

6. Plaatsvervangend chef basiseenheid A. heeft in het kader van de interne klachtbehandeling op 30 september 2003 verklaard dat politieambtenaar S. en hij, nadat de betrokkenen op 23 mei 2002 over een weer aangifte hadden gedaan, hadden besloten de zaak over te dragen aan BIZ in verband met de objectiviteit in het verdere onderzoek. Voor zover A. zich kon herinneren, had hij enkele dagen na 23 mei 2002 samen met S. met verzoeker gesproken. Verzoeker was tijdens het gesprek emotioneel geweest omdat BIZ zijn aangifte tegen Q wegens het doen van valse aangifte niet wilde opnemen, aldus A., die hieraan nog toevoegde dat hij verzoeker destijds had gezegd contact te zullen opnemen met BIZ.

In aanvulling hierop heeft A. op 23 november 2004, in verband met het onderzoek van de Nationale ombudsman, tegenover klachtencoördinator Ba. verklaard dat verzoeker tijdens het gesprek met hem en S., enkele dagen na 23 mei 2002, had gezegd dat hij aangifte wilde doen tegen Q. Hij had destijds met verzoeker afgesproken dat hij vanwege de objectiviteit niet de aangifte zou opnemen maar dat hij het verzoek hiertoe zou neerleggen bij BIZ. Nog diezelfde avond had hij de chef van BIZ, D., gebeld en hem verzocht verzoekers aangifte op te nemen, zo verklaarde A. Voor zover hij het zich kon herinneren had D. toegezegd dat hij dit verzoek nader zou bekijken en hierover overleg zou voeren. Ook verklaarde A. dat hij chef basiseenheid R. van een en ander op de hoogte had gesteld.

Op 15 december 2004 heeft A. nog een aanvullende verklaring afgelegd. Hierin stelt hij dat hij niet tegen verzoeker heeft gezegd dat D. volgens hem liegt over het feit dat deze pas op 11 juni 2002 het verzoek om verzoekers aangifte op te nemen had ontvangen. Verzoeker interpreteert de feiten in zijn eigen voordeel, aldus A.

7. Tijdens het interne klachtonderzoek heeft politieambtenaar S. op 30 september 2003 verklaard dat hij en A. op 24 mei 2002 hadden besloten de zaak over te dragen aan BIZ vanwege de objectiviteit in het verdere onderzoek. Op een gegeven moment, waarschijnlijk enkele dagen na 23 mei 2002, hadden hij en A. met verzoeker gesproken. Tijdens dit gesprek had verzoeker aangegeven dat BIZ zijn aangifte tegen Q niet wilde opnemen.

In aanvulling hierop heeft S. op 17 november 2004, in verband met het door de Nationale ombudsman ingestelde onderzoek, tegenover klachtencoördinator Ba. verklaard dat hij en A. op enig moment, waarschijnlijk enkele dagen na 23 mei 2002, met verzoeker hadden gesproken. Tijdens het gesprek meldde verzoeker dat hij aangifte wilde doen tegen Q wegens het doen van valse aangifte. Omdat het onderzoek naar de zaak inmiddels was overgedragen aan BIZ, was met verzoeker afgesproken dat A. contact zou opnemen met BIZ en met hen zou overleggen hoe en door wie verzoekers aangifte zou moeten worden opgenomen. Zelf had hij hiermee verder geen bemoeienis gehad, aldus S. Enige tijd later had S. van R. vernomen dat deze zelf de aangifte van verzoeker had opgenomen. Uit de reactie van R. had S. opgemaakt dat er kennelijk in de aanpak of de afstemming omtrent het opnemen van de aangifte iets niet goed was verlopen. Toen hij door Ba. werd geconfronteerd met hetgeen hij eerder op 30 september 2003 had verklaard, verklaarde S. dat hij zich de destijds door hem genoemde aspecten van het desbetreffende gesprek met verzoeker niet meer zo gedetailleerd kon herinneren.

Verder heeft S. op 15 december 2004 nog een aanvullende verklaring afgelegd. Hierin stelt hij dat hij niet tegen verzoeker heeft gezegd dat D. heeft gelogen over de gang van zaken met betrekking tot het opnemen van de aangifte. Volgens S. trekt verzoeker zijn eigen conclusies uit de door hem gewonnen informatie.

8. In het kader van het door de Nationale ombudsman ingestelde onderzoek heeft de chef van basiseenheid Sittard, R., op 23 november 2004 tegenover klachtencoördinator Ba. verklaard dat hij op enig moment in mei 2002, na terugkomst van enkele vrije dagen, door zijn vervanger A. en door K. uitvoerig werd geïnformeerd over de gebeurtenissen op 23 mei 2002. Op een gegeven moment, waarschijnlijk enkele dagen later, was hij door A. op de hoogte gesteld van verzoekers wens om aangifte te doen tegen Q wegens het doen van valse aangifte. Na hierover te hebben overlegd met A. en S., was besloten dat A. BIZ zou verzoeken de aangifte op te nemen, dit in verband met de gewenste objectiviteit. Volgens R. heeft A. het verzoek bij BIZ - naar hij meende bij de chef van BIZ, de heer D. - neergelegd. Korte tijd later had verzoeker R. aangesproken omdat zijn aangifte nog steeds niet was opgenomen. Hij was hier boos over geworden en had de aangifte toen zelf opgenomen en BIZ hiervan in kennis gesteld, aldus R.

In een aanvullende verklaring van R. die op 15 december 2004 is opgenomen, staat vermeld dat R. niet met verzoeker heeft gesproken over de handelwijze van D. De enige keer dat hij over deze zaak heeft gesproken met verzoeker, was toen deze hem vertelde dat de aangifte nog steeds niet was opgenomen. Volgens R. heeft hij toen niet in bijzijn

van verzoeker met D. gebeld, maar heeft hij D. pas achteraf meegedeeld dat hij de aangifte had opgenomen. Hij heeft verzoeker ook nimmer verteld dat hij vindt dat D. over de kwestie liegt, aldus R.

9. De chef van BIZ, D., heeft op 7 oktober 2003 naar aanleiding van verzoekers klacht verklaard dat hij op 11 juni 2002 van zijn collega V. hoorde dat verzoeker had gebeld om te informeren naar de stand van zaken. Verzoeker had V. hierbij meegedeeld dat hij op 24 mei 2002 te kennen had gegeven een tweede aangifte tegen Q te willen doen, ter zake van het doen van valse aangifte. Dat was bij hem, en voor zover hij wist ook bij zijn collega's van BIZ, niet bekend, aldus D. Naar aanleiding van het telefoongesprek dat verzoeker met V. had gevoerd heeft hij contact opgenomen met R. en met hem afgesproken dat R. verzoekers aangifte zou opnemen. Dit is de volgende dag gebeurd, zo verklaarde D.

Op 17 februari 2004 heeft D. in het kader van wederhoor schriftelijk gereageerd op verzoekers stelling dat A. hem, direct nadat verzoeker A. had verteld over zijn wens aangifte te doen, hiervan op de hoogte had gebracht. Volgens D. had A. hem desgevraagd bevestigd van mening te zijn dat hij op of vlak na 24 mei 2002 D. had geïnformeerd over verzoekers wens om aangifte te doen. Hoewel hij niet twijfelde aan de oprechtheid van A. in dezen had hij toch een andere herinnering, zo stelde D. in zijn reactie. Hij bleef er dan ook bij dat hij eerst op 11 juni 2002 op de hoogte was geraakt van verzoekers wens om aangifte te doen tegen Q.

10. Politieambtenaar V., die in de periode dat deze zaak speelde werkzaam was bij BIZ, heeft op 23 oktober 2003 in het kader van het intern klachtonderzoek verklaard zich te kunnen herinneren dat verzoeker hem op een gegeven moment telefonisch had gevraagd naar de stand van zaken met betrekking tot het onderzoek. Ook verklaarde V. dat indien verzoeker in zijn klacht had vermeld dat V. hem destijds had gezegd dat bij BIZ niets bekend was van verzoekers wens om aangifte te doen, het inderdaad mogelijk was dat hij dat had gezegd. Op het moment van het desbetreffende telefoongesprek zal het dan ook zo zijn geweest dat hiervan niets bekend was bij BIZ, aldus V.

In het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman heeft V. op 15 november 2004 tegenover klachtcoördinator Ba. verklaard dat hij blijkens het dagjournaal van BIZ op 11 juni 2002 voor het eerst kennis heeft genomen van het verzoek van verzoeker om aangifte te doen tegen Q wegens het doen van valse aangifte. Indien verzoeker eerder aangifte had willen doen, zou hij zich dit wel hebben herinnerd en zou hij dit ook in het dagjournaal hebben vermeld, aldus V., die hieraan toevoegde dat hij zich kon herinneren dat D. naar aanleiding van verzoekers verzoek R. had verzocht de aangifte op te nemen. Ook verklaarde V. nog dat hij geen redenen kon bedenken waarom BIZ verzoekers aangifte niet zou hebben opgenomen als hier in een eerdere fase om zou zijn verzocht.

11. In het dagjournaal dat BIZ over deze zaak heeft bijgehouden, staat bij de datum 11 juni 2002 voor het eerst iets vermeld over verzoekers wens om aangifte te doen tegen Q wegens het doen van valse aangifte. Volgens het dagjournaal heeft verzoeker die dag 's ochtends gebeld met medewerker V. van BIZ om te informeren naar de stand van zaken. Bij deze gelegenheid had verzoeker gezegd dat hij op 24 mei 2002 te kennen had gegeven een tweede aangifte te willen doen tegen Q.

Verder staat in het dagjournaal vermeld dat er diezelfde dag 's middags overleg is geweest tussen D. en R. Hierbij was afgesproken dat verzoeker zijn tweede aangifte bij of via R. kon doen, waarna de aangifte via BIZ naar justitie zou worden doorgestuurd. Ook staat vermeld dat V. verzoeker van een en ander in kennis had gesteld.

Bij de datum 12 juni 2002 staat in het dagjournaal vermeld dat via R. de aangifte van verzoeker was ontvangen.

12. In reactie op de klacht heeft de korpsbeheerder bij brief van 16 december 2004 verwezen naar het advies van de klachtencommissie van 11 maart 2004, dat hij in zijn brief van 18 maart 2004 had overgenomen. Verder deelde de korpsbeheerder mee dat naar aanleiding van het gestelde in verzoekers klachtbrief aan de Nationale ombudsman van 12 april 2004 aanvullende verklaringen waren afgenomen van politieambtenaren R., A., S. en V. Gelet op de verschillende belevingen van de betrokkenen met betrekking tot verzoekers verzoek om een aangifte op te nemen terzake van het doen van een valse aangifte, achtte de korpsbeheerder zich ook nu niet tot oordelen in staat. De getuigen hadden allen een verschillend beeld met betrekking tot de al dan niet gemaakte afspraak tussen A. en D., aldus de korpsbeheerder.

Beoordeling

13. Wat betreft de op dit punt cruciale vraag of D. vóór 11 juni 2002 op de hoogte is geraakt van verzoekers wens om aangifte te doen tegen Q lopen de lezingen van de diverse betrokkenen uiteen. Ook is naar het oordeel van de Nationale ombudsman geen sprake van feiten of omstandigheden op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere. Om die reden zal de Nationale ombudsman zich, net als eerder de korpsbeheerder, op dit punt onthouden van het geven van een oordeel over de onderzochte gedraging.

III. Ten aanzien van het niet horen van de door verzoeker genoemde getuigen

Bevindingen

1. Verder klaagt verzoeker erover dat de korpsbeheerder eerdergenoemde klacht over de weigering om verzoekers aangifte op te nemen op 18 maart 2004 heeft afgedaan op grond van ontoereikend onderzoek, nu de door verzoeker tijdens het klachtonderzoek genoemde

getuigen - politieambtenaren A., R. en S. - niet (nader) zijn gehoord.

2. Op 12 februari 2003 heeft verzoeker een klachtbrief geschreven aan de korpsbeheerder. In deze brief klaagde hij onder meer over de weigering van BIZ om in de weken na 23 mei 2002 zijn aangifte tegen Q wegens het doen van valse aangifte op te nemen.

3. Tijdens het hierop ingestelde interne klachtonderzoek van de politie hebben onder meer politieambtenaren A. en S. hun lezing gegeven ten aanzien van de gebeurtenissen op en na 23 mei 2002. Zo heeft politieambtenaar S. op 31 juli 2003 een rapportage opgesteld over zijn bemoeienis met de gebeurtenissen van 23 mei 2002. Verder heeft S. op 30 september 2003 een verklaring afgelegd tegenover klachtbehandelaar Be. van het regionale politiekorps Limburg-Zuid. In deze verklaring ging S. nogmaals in op hetgeen op 23 mei 2002 was voorgevallen. Ook gaf hij in deze verklaring kort zijn visie op de gang van zaken rond verzoekers wens om aangifte te doen tegen Q wegens het doen van valse aangifte, maar hij verklaarde niets omtrent het al dan niet contact opnemen met BIZ door A.

4. Politieambtenaar A. heeft op 30 september 2003 tegenover klachtbehandelaar Be. een verklaring afgelegd met betrekking tot zijn bemoeienis met de gebeurtenissen op 23 mei 2002. Hierbij ging hij tevens kort in op hetgeen hij zich kon herinneren van verzoekers wens aangifte te doen tegen Q wegens het doen van valse aangifte, maar hij verklaarde niets omtrent het al dan niet contact opnemen met BIZ over verzoekers wens om aangifte te doen.

5. Verzoeker heeft op 7 januari 2004 in het kader van wederhoor een brief geschreven aan de klachtencommissie van het regionale politiekorps Limburg-Zuid. In zijn brief benadrukte verzoeker het volgende. A. zou tegenover hem hebben aangegeven dat deze de heer D., chef van BIZ, kort na 23 mei 2002 in kennis had gesteld van het feit dat verzoeker aangifte wilde doen tegen Q wegens het doen van valse aangifte. Volgens verzoeker was A. bereid een en ander in het kader van het klachtonderzoek te bevestigen. Verder kon S. volgens verzoeker de lezing van A. op dit punt bevestigen. Voorts kon chef basiseenheid R. volgens verzoeker bevestigen dat deze op 12 juni 2002 verzoekers aangifte tegen Q had opgenomen omdat R. zich boos had gemaakt over het feit dat BIZ dit nog niet had gedaan.

6. In het kader van wederhoor heeft D. de klachtencommissie op 17 februari 2004 schriftelijk gemeld dat A. hem desgevraagd had gezegd van mening te zijn dat hij op of vlak na 24 mei 2002 D. had geïnformeerd over verzoekers wens om aangifte te doen. Hoewel hij niet twijfelde aan de oprechtheid van A. in dezen had hij toch een andere herinnering, zo stelde D. in zijn reactie. Hij bleef er dan ook bij dat hij eerst op 11 juni 2002 op de hoogte was geraakt van verzoekers wens om aangifte te doen tegen Q.

7. Op 11 maart 2004 heeft de klachtencommissie in haar advies aan de korpsbeheerder vermeld zich met betrekking tot verzoekers klacht over de weigering van BIZ om zijn

aangifte op te nemen niet tot oordelen in staat te achten. De reden hiervoor was gelegen in het feit dat de verklaring van D., zoals afgelegd tijdens het intern klachtonderzoek, op het punt van de weigering verzoekers aangifte op te nemen tegenover de lezing stond van A. Volgens de klachtencommissie was er geen reden de lezing van A. meer aannemelijk te achten dan die van D. (zie ook hierboven, onder 11.4.).

8. Op 18 maart 2004 heeft de korpsbeheerder zijn oordeel gegeven over verzoekers klacht. In zijn oordeel gaf de korpsbeheerder aan de overwegingen van de klachtencommissie over te nemen.

9. Verzoeker is het er niet mee eens dat de korpsbeheerder zich op 18 maart 2004 heeft onthouden van het geven van een oordeel over de klacht omdat sprake zou zijn geweest van een zogenoemde één-op-één situatie. Als de door hem genoemde getuigen tijdens het intern klachtonderzoek zouden zijn gehoord, had dit aanleiding kunnen geven om de lezing van A. meer aannemelijk te achten dan die van D., aldus verzoeker.

10. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman zijn alle betrokkenen alsnog uitgebreid gehoord door klachtencoördinator Ba. over de gang van zaken rond het opnemen van verzoekers aangifte tegen Q wegens het doen van valse aangifte.

11. In zijn reactie op de klacht heeft de korpsbeheerder aangegeven dit onderdeel van verzoekers klacht niet gegrond te achten. Het verhoor van de getuigen R., A., S. en V. heeft volgens de korpsbeheerder geen nieuwe feiten en omstandigheden opgeleverd die verzoekers klacht op dit punt ondersteunen. De overweging van de klachtencommissie dat er geen reden was om de lezing van A. meer aannemelijk te achten dan die van D. is destijds zorgvuldig tot stand gekomen, aldus de korpsbeheerder. Het aanvullende verhoor van getuigen gaf hem geen aanleiding de desbetreffende overweging te herzien. De korpsbeheerder was het dan ook niet met verzoeker eens dat de klachtencommissie en hijzelf onvolledig en onzorgvuldig zouden zijn geweest en ontoereikend onderzoek zouden hebben verricht.

Beoordeling

12. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven. Dit brengt met zich mee dat overheidsinstanties met het oog op een behoorlijke klachtbehandeling voldoende onderzoek moeten doen om de onderliggende feiten vast te stellen. Van belang hierbij is dat in het kader van de klachtprocedure eventuele getuigen in beginsel moeten worden gehoord indien in redelijkheid valt te verwachten dat zij opheldering kunnen verschaffen omtrent de feitelijke toedracht.

13. Uit het onderzoek is gebleken dat de korpsbeheerder verzoekers klacht op dit punt - dus met betrekking tot de vraag of A. op of kort na 24 mei 2002 D. op de hoogte had

gesteld van verzoekers wens om aangifte te doen tegen Q - heeft afgehandeld zonder dat bij A. navraag is gedaan (door de intern klachtonderzoeker dan wel de klachtencommissie) naar zijn lezing van de gebeurtenissen op dit punt. Hoewel betrokken ambtenaar D. tijdens het interne klachtonderzoek - kort - heeft aangegeven dat A. tegenover hem had bevestigd van mening te zijn dat hij D. inderdaad had geïnformeerd over verzoekers wens om aangifte te doen, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de korpsbeheerder bij A. navraag had moeten (laten) doen over de cruciale vraag of hij D. in kennis had gesteld van verzoekers wens om aangifte te doen tegen Q, voordat hij zijn oordeel over de klacht gaf. Door A. hierover niet nader te horen is een voor de hand liggende mogelijkheid om op dit punt opheldering te verkrijgen niet benut. Verder is de Nationale ombudsman van oordeel dat de korpsbeheerder ook bij de door verzoeker genoemde getuigen R. en S. navraag had moeten (laten) doen over de gang van zaken rond het opnemen van verzoekers aangifte tegen Q. alvorens de klacht af te doen. In zoverre is sprake van ontoereikend onderzoek, en is gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving. Dat de Nationale ombudsman zich, nadat genoemde getuigen alsnog zijn gehoord, heeft onthouden van het geven van een oordeel over verzoekers klacht over de weigering van D. zijn aangifte op te nemen (zie hiervoor, onder II.13.) doet aan het voorgaande niet af.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Limburg-Zuid is niet gegrond ten aanzien van:

het pas na lang aandringen verlenen van ondersteuning ter voorkoming van verdere escalatie;

gegrond ten aanzien van:

het niet horen van getuigen, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

Ten aanzien van de weigering verzoekers aangifte op te nemen onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel.

Onderzoek

Op 15 april 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer X te S., met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Limburg-Zuid. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale

politiekorps Limburg-Zuid (de burgemeester van Maastricht), werd een onderzoek ingesteld. In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd twee betrokken politieambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Eén politieambtenaar maakte van deze gelegenheid gebruik, de andere politieambtenaar niet. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Maastricht over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. Verzoeker maakte van die gelegenheid gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Verzoeker en de korpsbeheerder deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van betrokken ambtenaar D. gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen. Betrokken ambtenaar K. gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Brief van verzoeker van 20 maart 2003 met bijlagen, waaronder de processen-verbaal van aangifte van verzoeker, zijn dochter en haar partner van 23 mei 2002, het proces-verbaal van aangifte van verzoeker van 12 juni 2002, de sepotbeslissing van de plaatsvervangend hoofdofficier van justitie te Maastricht van 18 juli 2002, het klaagschrift ex artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering van verzoeker van 31 juli 2002, verzoekers klachtbrief van 12 februari 2003 en de beschikking van het gerechtshof te 's-Hertogenbosch van 19 maart 2003.

Telefoonnotities van gesprekken van een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman met zowel medewerkers van het regionale politiekorps Limburg-Zuid als met verzoeker in de periode 20 mei 2003 tot 5 augustus 2003.

Brieven van de Nationale ombudsman aan verzoeker en de korpsbeheerder van 9 september 2003.

Brief van verzoeker van 31 december 2003 met bijlagen.

Telefoonnotities van gesprekken van een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman met een medewerker van het regionale politiekorps Limburg-Zuid van 7 januari 2004 en met verzoeker van 7 januari 2004 en 1 april 2004.

Verzoekschrift van 12 april 2004 met bijlagen, waaronder het advies van de Commissie voor Politieklachten van 11 maart 2004 en de klachtafhandelingsbrief van de korpsbeheerder van 18 maart 2004.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 5 september 2004.

Reactie van politieambtenaar K. van 4 november 2004 met als bijlagen twee rapportages van K. van 21 juli en 1 oktober 2003.

Reactie van de korpsbeheerder van 16 december 2004 met als bijlagen verklaringen van politieambtenaren V., S., A. en R.

Brief van de Nationale ombudsman aan politieambtenaar K. van 27 januari 2005.

Een op 7 februari 2005 ontvangen kopie van het intern klachtdossier van de politie, onder meer bevattende verklaringen dan wel rapportages van politieambtenaren S., A., B., V., D., Sc. en Ko., alsmede een verklaring van de vader van aannemer Q, een door politieambtenaren D. en V. opgemaakt proces-verbaal van 4 juni 2002, het werkjournaal van BIZ over deze zaak, twee verklaringen van verzoeker en verklaringen van verzoekers dochter en haar partner.

Reactie van verzoeker van 10 februari 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Politiewet 1993

Artikel 2

"De politie heeft tot taak in ondergeschiktheid aan het bevoegde gezag en in overeenstemming met de geldende rechtsregels te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven."